

Marta Hlušíková

Len sa teš, Pampúch

ilustroval Juraj Martiška

Marta Hlušíková

Len sa teš, Pampúch

Marta Hlušíková

Len sa teš, Pampúch

Ilustroval Juraj Martiška

Text © Marta Hlušíková
Illustrations © Juraj Martiška
Design © Juraj Martiška
Slovak edition © Perfekt 2017

Publikáciu z verejných zdrojov podporil fond
na podporu
umenia

Len sa teš, Pampúch

Autor: Marta Hlušíková
Ilustrácie a grafická úprava: Juraj Martiška
Jazyková redaktorka: Edita Škodová

Vydal Perfekt, a. s., Cukrová 14, 811 08 Bratislava, ako svoju 789. publikáciu.
Rok vydania 2017
Prvé vydanie

Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Cukrová 14, 811 08 Bratislava,
e-mail: odbyt@perfekt.sk, alebo kúpiť v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského,
Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1, alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk, www.dibuk.sk.

ISBN 978-80-8046-866-8
www.perfekt.sk

Pipo Dlhý Pančuch

Dnes sme sa v škole učili, čo je to rým. Potom sme cez prestávku skúšali, či sa dajú zrýmovať naše mená. Niektoré boli ľahké. Napríklad Sokolník – popolník. Alebo Urban – turban. Najviac sa rozzúrili Peter Popel, ktorému môj kamarát Kubo Komár vymyslel rým, že sopeľ. Peter chcel Kuba kopnúť, ale rozmyslel si to a radšej vymyslel rým na Kubovo priezvisko. Potom ho vykrikoval cez celú prestávku, až kým si nezastala do dverí učka a nezdvihla svoje povestné pravé obočie. Nevie, prečo iba pravé. Vlastne ani neviem, prečo ho zdvíha, lebo ona vôbec nemá obočie, iba také tenké vytetované čiarky, ktoré pripomínajú krídla vtáka. Keď zdvihne pravé obočie, vyzerá začudovane, ale keď zdvihne obe, vyzerá ako samuraj (to je taký japonský bojovník).

„Popel! To má byť čo?“

Peter stál v lavici a nevrazil nič.

„Prosím! Prosím! Komár Petrovi zrýmoval meno, že Popel-sopeľ, a Peter potom zrýmoval...“ vyskočila biffa Marcela.

„Dost! Ty nie si Petrova tajomníčka! Povie to aj sám, keď bude chcieť. Tak vy ste si rýmovali mená... No, vlastne by som vás mala pochváliť, lebo takto si aspoň zapamätáte, čo je to rým. Nemali by ste to však zneužívať a vymýšľať hanlivé slová. A ty, Marcela, keď si už taká aktívna, vymysli rým tuto Hazuchovi.“

Marcela vyskočila, niekedy je fakt ako na baterky, a povedala:

„Hazucha – fazuľa.“

„Si si istá?“ zabodla učka samurajské oči do Marcely.

„No... áno! Hazucha – fazuľa,“ zopakovala odporná Marcela a aspoň každý jasne videl, že okrem biffovania nevie sama vymyslieť vôbec nič.

„Hazucha – pazucha!“ vykrikuje zrazu môj kamarát Kubo.

Učka zamáva obočím, berie si jeho žiacku knižku a zapisuje do nej jednotku. Kubo zdvihne palec, vyškerí všetky zuby a z očí mu zostanú iba veselé škáročky.

Kubo vyzerá úplne ako Pipi Dlhá Pančucha. Zuby má ako lopaty, na všetky strany mu trčia ohnivé vlasy a tvár má plnú pieh. A tak som mu dal meno Pipo Dlhý Pančuch. No iba ja ho tak volám, lebo máme spolu tajné bratstvo a v tajnom bratstve musia mať všetci tajné mená. Aby nás nepriateľ neodhalil. Ja ešte tajné meno nemám, ale Pipo už na tom vraj pracuje. Tak mi povedal. Neviem si predstaviť, podľa čoho mi Pipo to tajné meno dá, lebo na mne nie je nič zaujímavé. Moja rodina je úplne obyčajná. Akurát nemám ani brata, ani sestru, no zato mám dedka Dalibora a pradedka Vincenta, ktorého všetci volajú dedulo – okrem dedka Dalibora. Ten mu vraví otec. Obaja majú meniny hneď za sebou, dvadsiateho a dvadsiateho prvého januára. A to je asi jediná zaujímavosť našej rodiny.